

ΜΙΣΕΛ ΜΠΥΣΣΙ

Τρεις ζωές την εβδομάδα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 646

Μισέλ Μπουσί, *Τρεις ζωές την εβδομάδα*

Michel Bussi, *Trois vies par semaine*

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Εικαστικό εξωφύλλου: ©Olivier Balez

Η μετάφραση των αποσπασμάτων από το *Μια εποχή στην Κόλαση*

του A. Rimbaud (σελ. 45, 167, 259, 413 και 509) είναι

του Χριστόφορου Λιοντάκη, εκδόσεις Κείμενα, 2022

Copyright© Michel Bussi et Les Presses de la Cité, un département
de Place des Éditeurs, 2023

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Les Presses de la Cité, Παρίσι 2023

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2025

KET E941 ΚΕΠ 566/25

ISBN 978-618-07-0717-5

*Εκμεταλλεύομαι τη νύχτα, που είναι ίσως
η τελευταία μου, για να ηχογραφήσω αυτά τα ύστατα λόγια.*

*Τι θα θυμάστε άραγε από την ιστορία μου,
αφού την ακούσετε;*

*Τι θυμάται κανείς από εμάς, αφού οι ζωές μας λιώσουν πια;
Δεν είμαστε παρά πλάσματα από πανί και χαρτί.*

Μιλάνα

*Όμως σ' εσάς, σ' εσάς που μ' ακούτε, σ' εσάς
που είστε ολοζώντανοι, έχω ένα μυστικό να πω.*

*Είστε οι μόνοι που μπορείτε να βάλετε τελεία και παύλα
σε τούτη την ιστορία.*

Να είστε επιφυλακτικοί με όλα όσα διαβάζετε.

Να είστε επιφυλακτικοί με όλα όσα θα μάθετε.

Να είστε επιφυλακτικοί με τα αόρατα νήματα.

*Να είστε επιφυλακτικοί μ' εκείνον ή εκείνη
που τα κινεί.*

Κατέλ

*Πανόραμα των Τεσσάρων Γων του Αϊμόν,
Μπονύ-συρ-Μεζ, Αρδέννες*

Τα τέσσερα βράχια πάνω από τους μαιάνδρους του Μεζ έμοιαζαν με τέσσερις καβαλάρηδες πάνω σε άλογα που κάλπαζαν.

Τουλάχιστον έτσι φαίνεται...

Από την πλευρά της, το μόνο που έβλεπε η αστυνόμος Κατέλ Μαρέλ σ' αυτούς τους τέσσερις σχιστολιθικούς όγκους ήταν κάτι μεγάλα γκριζα λιθάρια, που ορθώνονταν αγέρωχα διακόσια μέτρα πάνω από έναν σκοτεινό και κουρασμένο ποταμό, που φιδούριζε ήρεμα ανάμεσα στη Γαλλία και το Βέλγιο. Ένα τοπίο των Αρδεννών, απειλητικό και απειλούμενο, πάνω στο οποίο έκλαιγε μια κρύα βροχή του Σεπτέμβρη.

Η επάνοδος εδώ, σκεφτόταν η αστυνόμος, ισοδυναμεί με λήξη άδειας και επιστροφή στη φυλακή. Και σαν να μην έφτανε η νεροποντή στους απότομους μαιάνδρους του Μεζ, η θερμοκρασία των δέκα βαθμών, παρόλο που το καλοκαίρι δεν είχε τελειώσει, ή εκείνη η υποχρίτρια η Σά-

ντρα Μιχιέλ, που είχε μόλις πάρει μετάθεση για το Κασσίς, τώρα η Κατέλ βρισκόταν μ' ένα πτώμα στα χέρια της.

Στα χέρια των συναδέλφων της, για την ακρίβεια. Είχε αναθέσει στους νεαρούς, τον Ουίλ και τον Μεχντί, να δρασκελίσουν το στηθαίο του κολοσσιαίου αγάλματος των Τεσσάρων Γιων του Αϋμόν και να κατέβουν είκοσι μέτρα παρακάτω, για να εξετάσουν το θύμα από πιο κοντά. Σκυμμένοι πάνω από το πτώμα, της φώναζαν τις παρατηρήσεις τους κι εκείνη καθόταν και τους άκουγε, όρθια στο πλάτωμα του πανοράματος, ακίνητη σαν να σκόπευε ν' αυτοκτονήσει.

«Μας ακούτε, αρχηγέ;»

Η Κατέλ κούνησε απλώς καταφατικά το κεφάλι, κάτω από την κουκούλα του αντιανεμικού της.

«Καμία αμφιβολία, πήδηξε από την άλλη πλευρά του στηθαίου ή τον έσπρωξαν, τέλος πάντων βρισκόταν στο σημείο όπου είστε τώρα εσείς, πριν βουτήξει στο κενό. Τα δέντρα τον σταμάτησαν, ειδάλλως μπορεί και να τον βρισκαμε κάτω κάτω, στον ποδηλατόδρομο κατά μήκος του Μεζ. Φαντάζεστε, ώρα σχολείου, με όλα αυτά τα πιτσιρίκια που κάνουν πεντάλ με τη σάκα στον ώμο;»

Ναι, η Κατέλ το φανταζόταν... Δεν μπορούσε αυτός ο τύπος να πηδήξει λίγο πιο πέρα, στη βελγική πλευρά, από τον βράχο Μπεγιάρ ντε Ντινάν ή από το κάστρο Κρεβκέρ, κατευθείαν στον Μεζ; Θα έκαναν δύο μήνες ν' ανακαλύψουν το πτώμα του. Κι εκείνη, με λίγη τύχη ως τότε, θα είχε απαλλαγεί. Ή θα πηδούσε κι αυτή κάπου όπου δε θα ξανάβρισκαν το σώμα της, ώστε να μην επιβαρύνει τους συναδέλφους της, που είχαν ήδη κάμποσα στο κεφάλι τους.

«Βρήκα την ταυτότητά του, αρχηγέ. Είχε χαρτιά επάνω του. Ρενό Ντυβάλ. Γεννημένος πολύ κοντά από δω, στη Σαρλβίλ-Μεζιέρ, πριν από... σαράντα έξι χρόνια. Θέλετε άλλες λεπτομέρειες;»

Η Κατέλ έγνεψε πάλι καταφατικά. *Θα το ήθελα πολύ, Ουίλ. Ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα θα ήταν τέλειο! Όπου αυτός ο Ρενό Ντυβάλ θα εξηγούσε πως πήδηξε αποκλειστικά με τη θέλησή του, για να βεβαιωθούμε πως δεν τον βοήθησε κανείς.*

Η βροχή εξακολουθούσε να μαστιγώνει το μέτωπο, το στόμα και τα μάτια της αστυνόμου. Οι σταγόνες γλιστρούσαν πάνω σε κάθε πτυχή του γωνιώδους προσώπου της. Η Κατέλ έδωξε κάτω απ' την κουκούλα της το κορακάτο τσουλούφι που κρεμόταν σαν μαύρη κουρτίνα μπροστά απ' τα μάτια της. Σκεφτόταν πάλι τη Σάντρα-την-προδότρια. Αυτή η μικρή υπάλληλος του εμπορικού δικαστηρίου της Σαρλβίλ περίμενε το τέλος του Αυγούστου για να της ανακοινώσει πως είχε μετατεθεί στην άλλη άκρη της Μεσογείου, πως όλα είχαν τελειώσει, πως δεν ήταν και τόσο βέβαιη πια ότι δε γούσταρε τους άντρες. *Κι εγώ, ήθελε να της απαντήσει η Κατέλ, τι θαρρείς; Πως είσαι η πρώτη μου επιλογή, όμορφή μου Σάντρα; Πως δεν έχω δοκιμάσει με άντρες πριν από σένα; Μα ήταν φιάσκο! Έλλειψη συμβατότητας! Καλύτερα να ζεις μαζί τους παρά να κοιμάσαι μαζί τους. Άμα δεν το κάνω ούτε με κορίτσια, τι μου απομένει; Να υιοθετήσω κανένα γιατί;*

Η Κατέλ συγκεντρώθηκε και βάλθηκε ν' αξιολογεί το σκηνικό γύρω της. Το αξιοθέατο των Τεσσάρων Γιων του Αϊμόν δεν ήταν παρά ένας απόκρημνος λόφος, που δέσποζε πάνω από τους μαιάνδρους του Μπονύ-συρ-Μεζ. Ένα μέρος για περίπατο, με το μικρό του πάρκινγκ στο δάσος, το απέραντο λιβάδι του για πικνίκ ή για θερινές συναυλίες, τέσσερις μεγάλους βράχους για σκαρφάλωμα, κι ένα μονοπάτι που οδηγούσε ως το πανόραμα και ως αυτό το ογκώδες άγαλμα προς τιμήν του πιο ξακουστού θρύλου της περιοχής: των Τεσσάρων Γιων του Αϊμόν.

Η αστυνόμος έσκυψε πάνω από το προστατευτικό κιγκλίδωμα.

«Ανεβείτε, παιδιά. Θ' αφήσουμε τους ιατροδικαστές να κάνουν τον Σπάιντερμαν, πολύ θα το γουστάρουν».

Οι δύο αστυνομικοί, που με το ζόρι ισορροπούσαν πάνω στα βρεγμένα βράχια, δε χρειάστηκαν παρακάλια. Η Κατέλ εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να κάνει μια σύνοψη της κατάστασης. Ήταν εμφανές ότι αυτός ο τύπος είχε αυτοκτονήσει, το προηγούμενο βράδυ. Τέτοια πράγματα συνέβαιναν συχνά στην περιοχή. Κάποιοι που έκαναν τζόγκινγκ είχαν ειδοποιήσει, στις έξι το πρωί. Μουρλοί, που σηκώνονταν πριν απ' το χάραμα για να πάνε να τρέξουν και είχαν τέτοιο βίτσιο, που κατέληγαν να σκαρφάζουν μια ανηφόρα διακοσίων μέτρων, από το Μπονύσυρ-Μεζ ως τις τέσσερις κορφές. Σωστοί μαζί!

«Μαζο-σχιστές» είχε διευκρινίσει μάλιστα ο βοηθός της, ο Ζερεμύ Μπονελλό, πολύ περήφανος για το καλαμπούρι του.

Ο υπαστυνόμος Μπονελλό ανέβαινε προς το πανόραμα με βήμα βιαστικό. Η Κατέλ θαύμασε την πρωινή του αποφασιστικότητα. Ο Ζερεμύ ήταν ένας αστείος τριαντάρης, που δεν τον κατέβαλλε τίποτα, ένας άνθρωπος της διπλανής πόρτας, πεπεισμένος πως ο Μεζ ήταν ισάξιος του Δούναβη, πως οι Αρδέννες ήταν ισάξιες των Λιγυριανών Άλπεων και πως η πλας Ντυκάλ στη Σαρλβίλ-Μεζιέρ δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από την αντίστοιχη πλατεία των Δόγηδων στη Βενετία· ένας τύπος ικανός να προσκαλεί κάθε χρόνο σύσσωμη την ομάδα σε μπάρμπεκιου, για να γιορτάσουν μαζί την επέτειο του γάμου του, και να αφήνει τη μικρή του Ζοέ στο σχολείο λέγοντας *Η μαμά κι εσύ θα μου τα διηγηθείτε όλα απόψε, καλημέρα, αγαπούλες μου*. Ένας ιδανικός και αφοσιωμένος βοηθός, που έδειχνε να διασκεδάζει με τα σακαμπανεβάσματα των

διαθέσεων της προϋσταμένης του, λες και απολάμβανε χαιρέκακα να παίζει με τις αντιθέσεις των χαρακτήρων τους, πιθανολογώντας ότι μια μέρα κάποιος θα εμπνεόταν από το δίδυμό τους για να γυρίσει κάποια τηλεοπτική σειρά.

«Σας έχω καλά μαντάτα, Κατέλ! Ξέρω πώς ανέβηκε ο τύπος μας ως εδώ».

Ο υπαστυνόμος Μπονελλό ήταν ο μόνος απ' την ομάδα που την αποκαλούσε με το μικρό της όνομα.

«Έρχεστε μαζί μου, Κατέλ;»

Και ευτυχώς συνέχιζε να της μιλάει στον πληθυντικό, παρόλο που ο ενικός τον τσιγκλούσε.

Ακολούθησε τον βοηθό της στην ολισθηρή σκάλα που κατέβαινε από το πανόραμα, κι έπειτα στο στρωμένο με σανίδια μονοπάτι που διέσχιζε το λιβάδι.

«Κάμποσες φορές τον χρόνο» διευκρίνισε ο Μπονελλό «οργανώνονται μεσαιωνικές γιορτές εδώ, σε ανάμνηση του θρύλου των Τεσσάρων Γιων του Αϊμόν. Είναι μια ζοφερή ιστορία για κάποιους ιππότες που εξόρισε ο Καρλομάγνος, το δικό μας τοπικό *Game of Thrones!* Προσέξτε πού πατάτε, Κατέλ, μείνετε δεξιά!»

Η αστυνομικός πρόσεξε μια μεγάλη τρύπα, γύρω στα πενήντα μέτρα μπροστά της.

«Η “προβατότρυπα!”» εξήγησε πάλι ο Ζερεμύ. «Ένα βάραθρο πιο βαθύ κι από τριώροφο κτίριο. Το άλλο σημείο της περιοχής που προτιμούν οι αυτόχειρες των Αρδεννών».

Προχώρησαν μια εκατοστή μέτρα ακόμα, διέσχισαν το πάρκινγκ του δάσους, και τέλος ο υπαστυνόμος την οδήγησε σε μια βελανιδιά, στην άκρη του δρόμου. Πλησιάζοντας περισσότερο, η αστυνόμος διέκρινε ένα λευκό 307, σταθμευμένο κάτω από τα γερμένα κλαδιά.

«Απ' ό,τι φαίνεται ο Ρενό μας ανέβηκε με Πεζό» τόλμησε να σχολιάσει ο Μπονελλό.

Η Κατέλ δεν έδωσε σημασία, ο Ζερεμύ μπορεί να μην το είχε πετάξει επίτηδες. Εξέτασε το πάρκινγκ της περιοχής, που ήταν άδειο, με εξαίρεση τα δύο μπλε Μεγκάν τους.

«Γιατί δεν πάρκαρε εδώ, και προτίμησε να παρατήρει το αμάξι του κάτω από αυτό το δέντρο;»

«Κάτι μου περνάει απ' το μυαλό» απάντησε ο Ζερεμύ μ' ένα συνωμοτικό ύφος, που δεν προμήνυε τίποτα καλό.

Η Κατέλ δεν πίστευε στο ένστικτο, στη διαίσθηση, σε όλα αυτά τα κόλπα που έχουν εφευρεθεί για να πείσουν τον κόσμο πως γίνεσαι μπάτσος εξαιτίας κάποιας κρυφής κλίσης, ωστόσο μάντεψε στο λαίμαργο χαμόγελο του βοηθού της πως η έρευνα είχε στραβώσει. Έλπιζε πως είχαν να κάνουν μ' έναν απελπισμένο φουκαρά, με κάποιον που είχε μόλις απολυθεί από τα βυρσοδεψεία, τα χυτήρια ή τα πριονιστήρια των Αρδεννών, μιας και οι κοινωνικές αδικίες δεν έλειπαν από την περιοχή, ή με έναν εργάτη που είχε κολλήσει εδώ, ενώ η γυναίκα του είχε φύγει με τα πιτσιρίκια για τη Βαντέ. Ένα καλό ανθρωπάκι που, δίχως να ζητήσει τίποτα από κανέναν, είχε αποφασίσει ν' απαλλάξει τους άλλους από την κατάθλιψή του, εκτός από τους τέσσερις αστυνομικούς, που αυτή ήταν η δουλειά τους. Ένας τύπος άσημος. Ρενό Ντυβάλ, υπάρχει πιο μπανάλ επώνυμο απ' αυτό;

Μόνο που ένας άσημος τύπος που θέλει να ξεμπερδέψει με τη ζωή του δε χώνει τη νεκροφόρα του κάτω από τα πιο πυκνά κλαδιά μιας κοινής βελανιδιάς.

Ο Ζερεμύ είχε ανοίξει την πόρτα του συνοδηγού του 307. Φόρεσε τα γάντια του και στράφηκε πάλι προς την αστυνομόμο.

«Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στο αυτοκίνητο. Ούτε ένα ψίχουλο, ούτε ένα εισιτήριο από πάρκινγκ, ούτε καν μια μάρκα για καροτσάκι του σουπερμάρκετ. Αυτός ο τύπος

ή μανιακός ήταν ή έκανε γενική φασίνα στο όχημα, προτού κάνει τη βουτιά του».

«Και στο ντουλαπάκι;»

«Χαρτιά μονάχα...»

«Τι είδους χαρτιά;»

Η Κατέλ προσευχήθηκε να μην την ξεπετάξει στα γρήγορα ο Ζερεμύ δίνοντάς της ένα μάτσο φωτοτυπίες συμβολαίων. Ο Ρενό Ντυβάλ είχε τα χαρακτηριστικά ενός λογιστάκου που τελικά τον αφανίζουν. Δεν είχε καμία όρεξη να μπλέξει σε καμιά άθλια οικονομική υπόθεση μεταξύ τοπικών αρχόντων.

Ο υπαστυνόμος έκλεισε με προσοχή την πόρτα του αυτοκινήτου. Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει κρουνηδόν πάνω στο αστυνομικό του πηλήκιο και στο αμάξι. Πλησίασε την αστυνόμο κρατώντας μια πλαστική θήκη.

«Άδεια οδήγησης!» είπε ο Ζερεμύ.

Η Κατέλ αναστέναξε με ανακούφιση.

«Υπάρχει το όνομά του στην πρώτη» συνέχισε ο υπαστυνόμος. «Ρενό Ντυβάλ».

Τι πάει να πει «στην πρώτη»;

«Βρήκα άλλες δύο άδειες, μέσα στην ίδια θήκη».

Άλλες δύο; Της γυναίκας του; Της κόρης του; Της ερωμένης του; Του...

Η Κατέλ Μαρέλ σταμάτησε να σκέφτεται. Σταμάτησε ακόμα και ν' ανασαίνει. Αυτό που ανακάλυπτε, πίσω από τις σταγονίτσες που κυλούσαν πάνω στη θήκη, ήταν ακόμα χειρότερο από οτιδήποτε μπορούσε να φανταστεί.

Οι τρεις άδειες οδήγησης ήταν στο όνομα τριών διαφορετικών οδηγών.

Ρενό Ντυβάλ

Πιερ Ρουσσό

Χανς Μπερνάρ

Τρεις άντρες των οποίων οι φωτογραφίες ταυτότητας ήταν ολόιδιες! Ούτε αδέρφια, που θα έμοιαζαν μεταξύ τους, ούτε μακρινά ξαδέρφια ούτε... τρίδυμα!

Η αστυνομός σκούπισε τη θήκη και εξέτασε προσεκτικά τα έγγραφα.

Ο Ρενό Ντυβάλ ήταν γεννημένος στις 29 Ιανουαρίου 1977 στη Σαρλβίλ-Μεζιέρ.

Ο Πιερ Ρουσσό στις 29 Ιανουαρίου 1977 στο Παρίσι, στο 18ο διαμέρισμα.

Ο Χανς Μπερνάρ στις 29 Ιανουαρίου 1977 στη Μαντης Λοζέρ.

Η Κατέλ Μαρέλ συγκεντρώθηκε πάλι πάνω στις τρεις φωτογραφίες ταυτότητας. Μπορούσε να διακρίνει κανείς κάποιες μικροδιαφορές μεταξύ των κλισέ: ένα κολάρο πουκαμίσου που εξείχε περισσότερο στον Πιερ Ρουσσό, μαλλιά λίγο πιο κοντά στον Χανς Μπερνάρ, ένα βλέμμα λίγο πιο αφ' υψηλού στον Ρενό, ένα σαγόني λίγο πιο χαμηλό στον Πιερ, λίγες παραπάνω τρίχες στα γένια του Χανς... Οι φωτογραφίες δεν ήταν ίδιες, όμως αναμφίβολα ανήκαν στον ίδιο άντρα. Πρόσωπο μακρύ, τετράγωνο σαγόني, στόμα ειρωνικό και πάνω απ' όλα δύο ανοιχτόχρωμα γκριζα μάτια, που κοιτούσαν κατευθείαν στον φακό με μια ανησυχητική ένταση.

Τρίδυμα;

Έπρεπε να σκεφτεί το προφανές, ότι τρίδυμα δε γίνεται να γεννηθούν σε μαιευτήρια τριών διαφορετικών πόλεων, εκτός αν αρνηθούν να βγουν από την κοιλιά της μάνας τους... Επίσης, θεωρητικά, έχουν το ίδιο επώνυμο και το καθένα δικό του αυτοκίνητο! Άλλωστε, αληθινά τρίδυμα δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα, παρά μόνο στα πολύ κακής ποιότητας αστυνομικά μυθιστορήματα. Συμπέρα-

σμα: αυτός ο τύπος, ο Ρενό ή Πιερ ή Χανς, κυκλοφορούσε με πλαστά χαρτιά!

«Πέσαμε πάνω στον Τζέιμς Μποντ των Αρδεννών» ειρωνεύτηκε η αστυνόμος.

«Δεν είμαι και τόσο βέβαιος, Κατέλ, αν μου επιτρέπεται».

«Τόσο βέβαιος για τι πράγμα;»

«Ο Ουίλ και ο Μεχντί βρήκαν την ταυτότητα του Ρενό Ντυβάλ πάνω στο πτώμα. Σύμφωνα μ' αυτή, μένει στο Μπουρ-Φιντέλ, μια τρύπα στις Αρδέννες, τριάντα χιλιόμετρα μακριά από τα βελγικά σύνορα. Υπάρχει και μια φωτογραφία στο πορτοφόλι του, σίγουρα της γυναίκας του, της χήρας του τέλος πάντων...»

Η Κατέλ Μαρέλ έπεσε σε συλλογή. Ο Ζερεμύ είχε δίκιο, αυτός ο Ρενό Ντυβάλ δεν έμοιαζε με φάντασμα, κι αυτό δεν ήταν δύσκολο να επαληθευτεί. Όμως, σ' αυτή την περίπτωση, γιατί κυκλοφορούσε με πλαστά χαρτιά; Γιατί στο Παρίσι; Και γιατί στη Μαντ;

«Η γνώμη μου είναι» συνέχισε ο υπαστυνόμος «πως πριν από οτιδήποτε άλλο θα έπρεπε να κάνουμε μια βόλτα ως το Μπουρ-Φιντέλ, για να δούμε την κυρία Ντυβάλ».

«Θα πάω, Ζερεμύ. Μόνη μου».

Για πρώτη φορά αφότου ξημέρωσε, το χαρωπό πρόσωπο του υπαστυνόμου Μπονελλό πάγωσε.

«Να είσαι σίγουρος» διευκρίνισε η Κατέλ «ότι στην έρευνα δεν υπάρχει δεύτερος σαν εσένα. Αλλά στο να ανακοινώνω κακές ειδήσεις εγώ έχω περισσότερο ταλέντο».

Κατέλ και Νανές

Μπουρ-Φιντέλ, Αρδέννες

Η Κατέλ οδηγούσε με προσοχή στη στενή περιφερειακή οδό που διέσχιζε το δάσος των Αρδεννών. Τα έλατα στριμώχονταν στην άκρη του δρόμου, σαν απερίσκεπτοι θεατές σ' έναν ποδηλατικό αγώνα. Η αστυνόμος ήταν αναγκασμένη να οδηγεί ακριβώς στο κέντρο του δρόμου, ώστε ν' αποφεύγει να γρατζουνίσει το αμάξι της στα βαριά μουσκεμένα κλαδιά. Η ένταση της βροχής δεν έλεγε να μειωθεί. Οι υαλοκαθαριστήρες έξυναν το παρμπρίζ τσιρίζοντας σαν βραχνοί γλάροι, στη φαντασία της Κατέλ τουλάχιστον... Εδώ, η πλησιέστερη θάλασσα βρισκόταν γύρω στα τριακόσια χιλιόμετρα μακριά, κάπου ανάμεσα στη Δουνκέρκη και την Οστάνδη, και σίγουρα αυτό δεν ήταν ένα μέρος όπου η Σάντρα θα επιδίωκε να μετατεθεί. Αυτή η σκύλα είχε πάρει μαζί της τον ήλιο, όπως και τις τελευταίες της ψευδαισθήσεις σχετικά με τους άντρες και τις γυναίκες. Ερωτική αποτυχία, τέλεια ισοπαλία!

Η Κατέλ πάτησε το φρένο του Μεγκάν. Μια πινακίδα την πληροφορούσε πως έμπαινε με πενήντα τρία χιλιόμετρα την ώρα σε αστική περιοχή.

Μπουρ-Φιντέλ*...

Για να δούμε λοιπόν...

Το γεγονός ότι ο Ρενό Ντυβάλ έμεινε εδώ με μια γυναίκα, ενώ ζούσε τριπλή ζωή, δε στερούνταν ειρωνείας!

Η αστυνόμενος είχε συμβουλευτεί το ίντερνετ προτού ξεκινήσει. Μπουρ-Φιντέλ, οκτακόσιοι πενήντα ένας κάτοικοι, τελευταίο χωριό των Αρδεννών πριν από τα βελγικά σύνορα, γνωστό για το μολυσμένο του έδαφος, το μέτριο προσδόκιμο ζωής και το ηπειρωτικό του κλίμα, με παγετό τον χειμώνα και καύσωνα το καλοκαίρι.

Το GPS τη γλίτωσε από μερικές αναστροφές στην πόλη. Φωνές παιδιών, πιο τσιριχτές κι από τον ήχο των υαλοκαθαριστήρων ή των γλάρων της Οστάνδης, την ξεκούφαναν, καθώς περνούσε μπροστά απ' την αυλή ενός σχολείου. Έκανε τον γύρο μιας εκκλησίας, γκριζας όπως το ασφαλτοστρωμένο πάρκινγκ που την περιέβαλλε, κοντοστάθηκε αφήνοντας να περάσει ένα ζευγάρι γεροντάκια μπροστά από το Καφέ των Σπορ, εξεπλάγη βλέποντας κάποια πολύχρωμα σπίτια, κόκκινα και ροζ, μέσα στην περιβαλλοντική μονοτονία, ώσπου κατάλαβε πως είχε βγει από το χωριό. Το GPS την καθησύχασε. *Προχωρήστε ευθεία. Σε τριακόσια μέτρα φτάνετε στον προορισμό σας.*

Το εξοχικό σπίτι βρισκόταν στην άκρη της περιφερειακής οδού, μόνο του και απομονωμένο, δίχως γείτονες κοντά του, εξίσου εύκολο στον εντοπισμό του μ' ένα εστιατόριο πάνω στην εθνική. Η Κατέλ περιεργάστηκε τους τοίχους από τούβλα, τον φράχτη με τα λιγούστρα, το λασπωμένο πεζοδρόμιο δίπλα στο οποίο πάρακαρε το μπλε Μεγκάν

---

* Το όνομα της πόλης στην κυριολεξία σημαίνει Πιστή Πολίχνη. (Σ.τ.Μ.)

της. Ο Ρενό Ντυβάλ έμενε σ' ένα συνηθισμένο οίκημα, σ' έναν δρόμο απ' όπου σπάνια περνούσε κάποιος κι όπου κανείς ποτέ δε σταματούσε.

Ποιος είσαι, Ρενό; σκέφτηκε η Κατέλ. Τι κρύβεις; Αν δεν είχες κάνει τη μεγάλη βουτιά, ποιος μπορεί να ερχόταν εδώ για να σε αναζητήσει;

Η αστυνόμος βρήκε τον διακόπτη που άναβε το φως στον όροφο, ένα μικρό κίτρινο τετράγωνο ανάμεσα στο γκριζο του σχιστόλιθου και το κόκκινο των τούβλων. Έβγαλε την κουκούλα της και προχώρησε ως το κάγκελο για να χτυπήσει το κουδούνι.

Μια πρώτη λεπτομέρεια την ξάφνιασε.

Ο κήπος.

Περίμενε να βρει ένα μικρό τετράγωνο φυτεμένο με γκαζόν, μα ανακάλυψε μια ολόκληρη παιδική χαρά.

Ή τουλάχιστον κάτι παρόμοιο, και μάλιστα με έκταση χιλίων τετραγωνικών μέτρων. Μια μίνι Ντίσνεϋλαντ, μια αυτοσχέδια Ονειροχώρα... Η Κατέλ μέτρησε τέσσερις τσουλήθρες, διπλάσιο σχεδόν αριθμό από τραμπάλες, τρία σκάμματα με άμμο, έναν περιστρεφόμενο μύλο, τοίχους για σκαρφάλωμα και σκοινιά για αναρρίχηση, οτιδήποτε θα μπορούσε ν' απασχολήσει μια ολόκληρη τάξη. Άραγε ζούσαν στ' αλήθεια τρίδυμοι εδώ, ο καθένας με καμιά ντουζίνα κουτσούβελα;

«Τι θα θέλατε;»

Ένα φωτισμένο παράθυρο άνοιξε στον πρώτο όροφο. Εμφανίστηκε ένα πρόσωπο στρογγυλό, με μάγουλα κατακόκκινα και καλοσυνάτο χαμόγελο. Η κυρία Ντυβάλ, σίγουρα.

«Αστυνόμος Κατέλ Μαρέλ, από το αστυνομικό τμήμα της Σαρλβίλ-Μεζιέρ. Μπορώ να περάσω;»

Η αστυνόμος προχώρησε και βάλθηκε να σκουπίζει με μανία τα μαύρα της Rangers στο ψαθί της εισόδου.

«Σας παρακαλώ» την πίεσε η κυρία Ντυβάλ. «Μη στέκεστε έξω με τέτοιο καιρό».

Κοιτούσε την αστυνόμο με ύφος ανήσυχο μα και καλοπροαίρετο. Εκείνο που σε αναγκάζει να κρύψεις την έκπληξή σου και να προσφέρεις έναν καφέ στον θάνατο, αν σου χτυπήσει την πόρτα. Άλλωστε, αυτό ακριβώς ήταν το κοστούμι που φορούσε η Κατέλ κάτω απ' τη στολή της. Το κοστούμι του μαύρου πουλιού ή της λευκοντυμένης γυναίκας, της αγγελιοφόρου της κόλασης, τέλος πάντων, που έρχεται για ν' ανακοινώσει τη χειρότερη είδηση. Ενώ η κυρία Ντυβάλ έκλεινε την πόρτα πίσω της, η αστυνόμος βάλθηκε να παρατηρεί τις εντυπωσιακές φωτογραφίες που κρέμονταν στον τοίχο της εισόδου.

Παιδάκια.

Παιδάκια όλων των ηλικιών, από ενός μέχρι δεκαοκτώ χρόνων, όλων των χρωμάτων, σε ομάδες ή γκρο πλαν, κατά δεκάδες, ποτέ τα ίδια, στη γραμμή για να κάνουν τσουλήθρα, αχτένιστα πάνω στον μύλο, και πιο συχνά καθισμένα τρία ή τέσσερα μαζί πάνω στα γόνατα της κυρίας Ντυβάλ.

«Πόσα έχετε;» ρώτησε έκπληκτη η αστυνόμος, πριν κάνει οποιαδήποτε άλλη ερώτηση.

«Εβδομήντα εννιά! Το ογδοηκοστό θα το υποδεχτώ την ερχόμενη βδομάδα».

Η Κατέλ εξακολουθούσε να στρέφει παντού το βλέμμα της, σαστισμένη.

«Είμαι ανάδοχος γονιός» διευκρίνισε τέλος η κυρία Ντυβάλ. «Φιλοξενώ παιδιά εδώ, ή αναπληρώνω γονείς, αν προτιμάτε. Περιθάλπω παιδιά που βρίσκονται σε ανάγκη. Κάποια μένουν τρεις μέρες, άλλα τρία χρόνια. Τα περισσότερα μόλις λίγους μήνες. Το Τμήμα Ανηλίκων της Πρόνοιας σας στέλνει;»

Η Κατέλ τραύλισε.

«Ο... όχι».

«Α...»

Η αστυνόμος μόλις είχε αντιληφθεί μια έλλειψη έκπληξης εκ μέρους της οικοδέσποινας. Θα πρέπει να είχε συνηθίσει τις επισκέψεις της αστυνομίας στο σπίτι της. Οι γονείς που έφεραν εδώ τα παιδιά τους συνήθως διέθεταν παχιά βαλάντια και η αστυνομία σίγουρα ερχόταν συχνά να κάνει ερωτήσεις, σ' εκείνη ή στους μικρούς προστατευομένου της. Παντού στους τοίχους, γύρω απ' τις φωτογραφίες, ήταν καρφίτσωμένες παιδικές ζωγραφιές: καρδούλες, πολύχρωμα γράμματα, χρυσές πούλιες, μερικά *Ευχαριστώ*, *Ανιές* και πολλά *Σ' αγαπώ*, *Νανές*.

Η Κατέλ δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από αυτές τις ευτυχισμένες φωτογραφίες κι αυτά τα χαρούμενα σκιστάκια. Η Ανιές Ντυβάλ ήταν το είδος εκείνο του ανθρώπου που αμέσως εκπέμπει ανθρωπιά, όλη την ανεκτικότητα του κόσμου μέσα σ' ένα χαμόγελο, την αδιάσειστη πίστη στο μέλλον. Τελικά, η Κατέλ έπρεπε να είχε αφήσει τον Ζερεμύ Μπονελλό να κάνει τη βρόμικη δουλειά.

«Κυρία Ντυβάλ...»

«Εδώ όλοι με φωνάζουν Νανές. Ακόμα και οι δικαστές που ασχολούνται με παιδιά! Αλλά δε θέλω να σας πιέσω».

Το βλέμμα της εξακολουθούσε να λάμπει. Η Κατέλ γνώριζε αυτό το βλέμμα, το είχε συναντήσει κάμποσες φορές, ποτέ για πολύ καιρό, στον καθρέφτη της. Ήταν το βλέμμα μιας ερωτευμένης γυναίκας.

«Κυρία μου, έχω να σας αναγγείλω ένα κακό νέο, ένα πολύ κακό νέο».

Η Νανές έκλαιγε. Για πάνω από δέκα λεπτά, ασταμάτητα. Καθισμένη στον καναπέ του σαλονιού, το μόνο που κατά-

φερνε, μέσα στα αναφιλητά της, ήταν να επαναλαμβάνει συνέχεια τις ίδιες ερωτήσεις.

Είστε βέβαιη πως είναι αυτός; Είστε απόλυτα βέβαιη;

Ναι, Νανές. Ναι. Άλλωστε, η Νανές το είχε επιβεβαιώσει, βλέποντας την ταυτότητα που είχε βρεθεί στο πανόραμα και εξετάζοντας στη συνέχεια με προσοχή τις φωτογραφίες του πτώματος που είχε τραβήξει ο Μεχντί. Είχε αναγνωρίσει το πρόσωπο του άντρα της, τα ρούχα του, το πορτοφόλι του, το μπρελόκ με τα κλειδιά του, το αμάξι του, την άδεια οδήγησης... Η Κατέλ περίμενε λίγο, προτού της μιλήσει για τους άλλους δύο.

Μα τι συνέβη;

Ήταν η νέα επωδός που επαναλάμβανε η Νανές. Τι δουλειά είχε ο Ρενό σ' εκείνο το πανόραμα πάνω απ' τον Μεζ; *Πρόκειται για ατύχημα; Μα ναι, σίγουρα είναι ατύχημα!*

«Δεν ξέρουμε ακόμη, κυρία Ντυβάλ, ερευνούμε όλα τα στοιχεία».

Εν μέσω νέων αναφιλητών, η Κατέλ κατάφερε να κάνει κάποιες ερωτήσεις και να λάβει κάποιες απαντήσεις. Η Νανές ζούσε με τον Ρενό Ντυβάλ είκοσι οκτώ χρόνια. Στη Σαρλβίλ-Μεζιέρ τα είκοσι τρία, έπειτα εδώ, στο Μπουρ-Φιντέλ, τα τελευταία πέντε. Ο Ρενό ήταν ένας άντρας επιμελής, ήρεμος, χωρίς ιστορία. Κάπως υπερβολικά μανιώδης με την τάξη και σπιτόγατος ίσως. Τα μόνα του ελαττώματα. Με τα παιδιά που φιλοξενούσε εκείνη ήταν δύσκολος καμιά φορά, μ' αυτή τη μανία του να είναι όλα πάντα τακτοποιημένα... Είχε όμως τόση ευγένεια, τόση υπομονή...

Η Νανές ήταν ειλικρινής, η Κατέλ θα έδινε όρκο γι' αυτό. Αδύνατο να της παίξει θέατρο, να γνωρίζει για την πλαστική θήκη στην τσέπη του και για τις τρεις άδειες. Το βλέμμα της αστυνόμου πλανιόταν στο σαλόνι. Η Νανές

είχε δίκιο, όλα εκεί μέσα ήταν στη θέση τους, η τηλεόραση και το πρόγραμμα της τηλεόρασης, τα βάζα και τα αποξηραμένα λουλούδια, τα μαξιλάρια στον καναπέ, τα μπιμπελό πάνω στα πετσετάκια... με μία και μοναδική εξαίρεση.

Τις περίεργες μαριονέτες που τις κοιτούσαν!

Μια εικοσαριά πλάσματα, κρεμασμένα με σύρματα, ξυλαράκια και χαλκάδες, διακοσμούσαν το δωμάτιο. Ένας Πινόκιο ισοροπούσε πάνω σ' ένα ράφι της βιβλιοθήκης· ένας Φασουλής από βαμμένο ξύλο ήταν θρονιασμένος πάνω σ' ένα σκαμπό· δύο μαρότες του Πιερότου και της Κολομπίνας ήταν μπηγμένες μέσα στο ίδιο γυάλινο βάζο· μια μπαλαρίνα, ένας χορευτής κι ένας στρατιώτης οπλισμένος με ξύλινο σπαθί κρέμονταν χαλαρά απ' το ταβάνι...

Η αστυνόμος προσπάθησε να αγνοήσει αυτή την περίεργη παρέα.

«Κυρία Ντυβάλ, τύχαινε ποτέ ν' απουσιάσει ο άντρας σας;»

Η Νανές ρούφηξε τη μύτη της. Για πρώτη φορά, μια σκιά θάμπωσε τα μάτια της. Να ήταν ο ίσκιος ανάμεσα στη Νανές και τον σύζυγό της; Όλα τα ζευγάρια στον κόσμο έχουν μια σκοτεινή πλευρά, ακόμα και τα πιο ερωτευμένα.

«Ναι, εννοείται, λόγω της εργασίας του...»

«Τι δουλειά έκανε;»

Ανάμεσα σε μια νέα έκρηξη λυγμών, η Νανές εξήγησε πως ο σύζυγός της εργαζόταν ως μηχανικός στη Walor-Florennes, τη μεγαλύτερη επιχείρηση τórνευσης στις βελγικές Αρδέννες.

«Τórνευσης;»

«Μηχανημάτων ακριβείας, αν προτιμάτε. Εξαρτήματα ωρολογοποιίας, πολύπλοκα γρανάζια, ρομποτική. Ο Ρενό

ασχολούνταν με τον ποιοτικό έλεγχο στα σπίτια των πελατών, ο τομέας του κάλυπτε όλο το Βέλγιο, τη Γαλλία και την Ελβετία. Κατά μέσο όρο έλειπε μία βδομάδα τον μήνα, σπάνια περισσότερο...»

Μία βδομάδα τον μήνα, σκέφτηκε η Κατέλ. Αρκετά για να στήσει μια άλλη ζωή κάπου αλλού, ή και δύο ακόμα. Η αστυνομικός γλίστρησε το χέρι της μέσα στην πλαστική θήκη, άγγιξε τις τρεις άδειες, δίστασε, έπειτα άφησε τη Νανές να πάρει μια τελευταία ανάσα.

«Αυτές οι μαριονέτες» ρώτησε κοιτώντας ψηλά «είναι του άντρα σας;»

Η Νανές πιάστηκε απ' την ερώτηση. Το να μιλάει για την οικογένειά της, για τον σύζυγό της, ήταν σαν να τον κρατούσε λίγο ακόμα στη ζωή.

«Όχι, ανήκαν στη Μιλάνα, την πεθερά μου. Πέθανε πριν από πέντε χρόνια. Έπειτα από μακροχρόνια ασθένεια, όπως λένε. Έμεινε κι εκείνη στη Σαρλβίλ. Ήταν σπουδαία μαριονετίστρια, απ' ό,τι λένε, γιατί εγώ μόνο μια φορά την είδα να παίζει. Είχε ήδη σταματήσει τις παραστάσεις όταν γνώρισα τον Ρενό, όμως εξακολουθούσε να φροντίζει τις μαριονέτες της, μέσα στο βαγόνι που χρησιμοποιούσε ως ατελιέ. Ο Ρενό ήταν μοναχογιός, τον μεγάλωσε μονάχη, οπότε φαντάζεστε τι είδους σχέση υπήρχε μεταξύ τους. Εκείνος ήταν, πώς να το πω, πολύ δεμένος με τη μητέρα του. Δεν ήθελε να μετακομίσουμε από τη Σαρλβίλ, όσο εκείνη βρισκόταν εκεί. Και μετά θέλησε να κρατήσει τα πιο όμορφα έργα της μητέρας του κοντά του. Είναι πραγματικά υπέροχες, δε συμφωνείτε;» Κοίταξε με βαθιά μελαγχολία τις μαριονέτες, κι αμέσως πρόσθεσε: «Άλλωστε οι μικροί μου προστατευόμενοι, έτσι αποκαλώ τους οικότροφους μου, τις λατρεύουν, παρόλο που τους τρομάζουν λιγάκι... Ειδικά αυτός, με τη σπάθα του και το σκοτεινό του ύφος».

Η Κατέλ συμφώνησε γνέφοντας καταφατικά. Ο αρματωμένος φασουλής που κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι της ήταν στ' αλήθεια τρομακτικός. Αναζήτησε στο διαμέρισμα κάτι ακόμα που θα μπορούσε να διασκεδάσει την κατάσταση, μα, αφού χασομέρησε ψάχνοντας για έμπνευση στο πρόγραμμα της τηλεόρασης και στα αποξηραμένα λουλούδια, τελικά ξεκίνησε.

Εμπρός, Κατέλ, εσύ είσαι η πιο κατάλληλη για να ξεφουρνίζεις τα κακά μαντάτα.

«Κυρία Ντυβάλ, έχετε λόγο να πιστεύετε πως ο σύζυγός σας μπορεί να έκανε...» –πήρε μια μεγάλη ανάσα– «... διπλή ζωή;»

Το αν ήταν τριπλή θα μας απασχολήσει αργότερα.

Δυο μάτια υγρά, κόκκινα κι αυτά, πρόβαλαν πίσω απ' το κεντητό μαντίλι.

«Όχι, κανέναν. Γιατί;»

«Μα...» Η αστυνόμος κράτησε και πάλι την ανάσα της. «Κατά τη γνώμη σας... Θα μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο;»

«Τι εννοείτε διπλή ζωή; Ότι ο άντρας μου μπορεί να είχε ερωμένη;»

«Όχι. Όχι κατ' ανάγκη. Θα μπορούσε απλώς να έχει... κι άλλη ταυτότητα.»

«Άλλη ταυτότητα;»

Τα δάχρυα πάγωσαν στις κόγχες των ματιών της Νανές. Η Κατέλ έπρεπε να επιμείνει, δεν είχε άλλη επιλογή.

«Ο σύζυγός σας έλειπε συχνά. Μία βδομάδα κάθε μήνα.»

Η Νανές ύψωσε τον τόνο της φωνής της.

«Ήταν ελεγκτής ποιότητας, όπως σας είπα. Ερχόταν σπίτι του, εδώ, και έμενε τις τρεις από τις τέσσερις βδομάδες του μήνα. Σύζυγος αφοσιωμένος, πατέρας στοργικός, πολύ περισσότερο από ένα σωρό άλλους που επιστρέφουν σπίτι τους κάθε βράδυ, πιστέψτε με.»

«Έχετε παιδιά;»

«Μάλιστα. Είναι μεγάλα πια. Εργάζονται στο εξωτερικό. Αμέσως μόλις πέθανε η γιαγιά τους, έφυγαν απ' το σπίτι. Ήταν μια δύσκολη περίοδος για όλους. Μας στέλνουν μηνύματα. Βλεπόμαστε συχνά, με βιντεοκλήσεις. Δεν παραπενοιέμαι, έτσι είναι η ζωή σήμερα. Παλιά, υπήρχαν μόνο η αλληλογραφία και το τηλέφωνο, όταν τα παιδιά εγκατέλειπαν τη φωλιά τους».

Η αστυνόμος πρόσεξε δύο κάρτες γενεθλίων, που ήταν τοποθετημένες πάνω στον μπουφέ. Στην πιο καταπληκτική μαμά. Για τα 47 της χρόνια.

«Καταλαβαίνω. Ξανάρχονται μόνο στις γιορτές... Ή στις κηδείες».

Η Κατέλ μετάνιωσε αμέσως για την πικρή ειρωνεία της. Γιατί να το προσθέσει αυτό; Το φορτίο της Νανές ήταν ήδη ασήκωτο. Η αναγγελία του θανάτου του συζύγου της, η αποκάλυψη της διπλής ή τριπλής ζωής του. Ήξερε πως για την Ανιές Ντυβάλ τα χειρότερα είχαν μόλις ξεκινήσει: η ενημέρωση των συγγενών, η μετάβαση στο νεκροτομείο για την αναγνώριση, η αυτοψία, οι ανακρίσεις στην αστυνομία, οι έρευνες, η μακροχρόνια αναμονή για την άδεια ταφής...

Το βλέμμα της Νανές ήταν χαμένο κάπου πίσω απ' το παράθυρο, η βροχή έπεφτε πάνω στις τσουλήθρες, μαστίγωνε τους μύλους. Ένα αόρατο φάντασμα ταλαντευόταν πάνω στις μουσκεμένες κούνιες.

«Για να ξαναγυρίσουμε στον σύζυγό σας, δε σας ενοχλούσαν εκείνα τα αλλεπάλληλα ταξίδια του;»

Η Νανές ξαφνιάστηκε.

«Όχι. Τα είχα συνηθίσει. Τον αγαπούσα κι έτσι, τρεις βδομάδες τον μήνα. Έτσι μοιραζόμασταν λίγη παραπάνω αγάπη κάθε μέρα. Κι έπειτα αυτό μου άφηνε περισσότερο χρόνο για να οργανώνομαι, με αυτή τη μικρή ορδή από

πιτσιρίκια που υποδεχόμουν. Και επέτρεπε στον Ρενό να αποφορτίζεται».

Κάρφωσε ξάφνου το βλέμμα της σ' εκείνο της αστυνομικού.

«Ξέρετε, αστυνόμε, δε γνωρίζω και πολλούς άντρες που θα αποδέχονταν τη δουλειά μου. Να βλέπουν πιτσιρίκια να παρελαύνουν ασταμάτητα στο σπίτι τους, πιτσιρίκια που να μην είναι δικά τους. Ο Ρενό το δεχόταν αυτό, και μάλιστα με βοηθούσε, δίχως ποτέ να επικρίνει».

«Μόνο την ακαταστασία...»

Η Νανές άφησε να της ξεφύγει ένα θλιμμένο χαμόγελο.

«Ήταν κι αυτό μέρος της δουλειάς. Να συμμετέχει στην εκπαίδευση αυτών των παιδιών. Να τους διδάσκει αξίες άγνωστες συχνά σ' αυτά. Τον σεβασμό στους άλλους, τη χαρά της προσπάθειας, την ανοχή στους κόλπους μιας οικογένειας».

Διάολε, σκέφτηκε η Κατέλ, τούτη η χήρα λίγο ακόμα και θα μου δώσει μαθήματα αγάπης! Η αστυνόμος άκουγε μια σειρήνα να ουρλιάζει μέσα στον εγκέφαλό της, μια επίθεση συναισθηματισμού, από τον οποίο έπρεπε να προφυλαχτεί το συντομότερο φορώντας την πανοπλία του κυνισμού της. Άφησε τη μαύρη φράντζα της να της σκεπάσει το αριστερό μάτι.

«Σας βγάζω το καπέλο» είπε «που ασχολείστε με τα παιδιά των άλλων δίχως να καταφέρνετε καν να κρατήσετε εδώ τα δικά σας».

Η αντεπίθεση έκανε γκελ πάνω στη Νανές, χωρίς, απ' ό,τι φάνηκε, να την πληγώσει. Ίσως εκείνη φορούσε την πανοπλία της ανθρωπιάς της. Έστρεψε το βλέμμα της προς τον μπουφέ και το βάζο με τον ερωτευμένο Πιερότο και την Κολομπίνα.

«Ανακαλύψατε κάτι, αστυνόμε; Έβλεπε ο Ρενό κάποια άλλη γυναίκα;»

Ήταν η κατάλληλη στιγμή. Να της προσφέρει μια προσωρινή ανακούφιση και μετά ν' ανοίξει κάτω απ' τα πόδια της ένα αβυσσαλέο χάσμα.

«Μην ανησυχείτε, δε βρήκαμε κανένα ίχνος άλλης γυναίκας. Ωστόσο... Γνωρίζετε τον Χανς Μπερνάρ; Ή τον Πιερ Ρουσσό;»

Η Νανές αναστέναξε με ανακούφιση.

«Όχι, δεν τους έχω καν ακουστά».

Η Κατέλ ήταν απόλυτα συγκεντρωμένη καθώς πρόφερε αυτά τα δύο ονόματα, μα δεν είδε ούτε στο ελάχιστο τα βλέφαρα της Νανές να τρεμοπαίζουν. Η αστυνόμος θα μπορούσε να πάρει όρκο πως η Ανιές Ντυβάλ τα άκουγε πρώτη φορά. Έβγαλε με αργές κινήσεις την πλαστική θήκη από την τσέπη της και ακούμπησε τις τρεις άδειες οδήγησης πάνω στο τραπέζι.

«Βρήκαμε αυτά, μέσα στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου του».

Η Νανές έσκυψε, δίχως να καταλαβαίνει στην αρχή, προτού η αλήθεια σκάσει σαν χειροβομβίδα: το ίδιο πρόσωπο, το πρόσωπο του συζύγου της, σε τρεις ταυτότητες, με τρεις διαφορετικές διευθύνσεις και με την ίδια ημερομηνία γέννησης...

Η αλήθεια; Ποια αλήθεια; Η Νανές αναρωτιόταν. Μια φάρσα; Ένα στοίχημα; Μια ανοησία;

«Κυρία Ντυβάλ, περιγράψτε μου τον σύζυγό σας, εμφανισιακά εννοώ».

Η νεροποντή έδερνε τα πλακάκια. Στον κήπο, η Ονειροχώρα είχε πλημμυρίσει. Η Νανές έριξε στην αστυνόμο ένα βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη, λες και η ερώτησή της ήταν μια σημαδούρα, που την εμπόδιζε να βυθιστεί.

«Ο Ρενό δεν ήταν αντικειμενικά όμορφος, μα είχε μια δική του, ξεχωριστή γοητεία. Τα μάτια του είχαν ένα ιδιαίτερο γκριζό χρώμα, που δε φαίνεται καλά στις φωτογραφίες.

Το γκρι που έχουν τα μολύβια. Το πολύ ανοιχτό. Μεταξύ 4H και 3H, για την ακρίβεια, συχνά αστειευόμασταν μ' αυτό. Τα μαλλιά του ήταν καστανά ανοιχτόχρωμα, ή σκούρα ξανθά, αν προτιμάτε. Είχε επίσης έναν ιδιαίτερο τρόπο που περπατούσε, ούτε πολύ σκυφτός ούτε πολύ στητός, σαν να μην μπορούσε να ρυθμίσει τη σπονδυλική του στήλη παρά μόνο σε δύο ή τρεις θέσεις. Το ίδιο ίσχυε και για τα χέρια και τα πόδια του, που ήταν άκαμπτα σαν ραβδιά».

«Ή σαν μέλη μαριονέτας...»

Η Νανές, μη δίνοντας σημασία, διευκρίνισε: «Ο Ρενό υπέφερε από ένα πρόβλημα ασβεστοποίησης των αρθρώσεων. Μια πρώιμη χονδρασβέστωση, για να χρησιμοποιήσω τον ιατρικό όρο. Είναι κάτι ανιάτο, μα μπορεί κανείς να ζήσει μ' αυτό χωρίς να ανησυχεί. Έχετε δίκιο, αστυνόμε, οι κινήσεις του Ρενό έμοιαζαν με τις κινήσεις μιας μαριονέτας αδέξιας και εύθραυστης. Κι αν θέλετε να ξέρετε, στα δικά μου μάτια, αυτή η ιδιαιτερότητά του τον έκανε ακόμα πιο ακαταμάχητο».

Μόνο που ποτέ δεν πρόσεξες τα αόρατα νήματα, καλή μου. Εμπρός τώρα, αναθάρρησε η Κατέλ, το δυσκολότερο σημείο το ξεπεράσαμε.

Η αστυνόμος εξήγησε τη συνέχεια της διαδικασίας με επαγγελματική ακρίβεια, βασιζόμενη στην εμπειρία της: θα έρχονταν κάποιοι άλλοι συνάδελφοι νωρίς το απόγευμα και θα έκαναν διάφορες αναλύσεις· θα ξεκινούσαν με τεστ DNA, για να προσδιορίσουν με βεβαιότητα την ταυτότητα του πτώματος που είχε βρεθεί στο ύψωμα, καλώντας και την ίδια τη Νανές· η Κατέλ θα ζητούσε παράλληλα από το PIFI* να εξετάσει αυτές τις τρεις άδειες οδήγησης και από το FPR** να ψάξει για ίχνη του Χανς Μπερ-

* Πλατφόρμα έρευνας πλαστών ταυτοτήτων. (Σ.τ.Μ.)

** Αρχείο Αναζητούμενων Ατόμων. (Σ.τ.Μ.)

νάρ και του Πιερ Ρουσσό. Αυτό θα έπαιρνε χρόνο, η ουρά μπροστά στο γραφείο αναζήτησης ατόμων ήταν μεγαλύτερη κι από την ουρά των επειγόντων περιστατικών στο νοσοκομείο της Σαρλβίλ-Μεζιέρ.

«Πάνω από εκατό άτομα εξαφανίζονται καθημερινά στη Γαλλία, κυρία Ντυβάλ. Το FPR έχει γύρω στις επτακόσιες χιλιάδες ονόματα και...»

Η Νανές δεν την άκουγε, είχε σηκωθεί όρθια και στεκόταν μπροστά της άκαμπτη, δίχως αρθρώσεις, θύμα θαρρείς μιας στιγμιαίας χονδρασβέστωσης.

«Θα πρέπει να σας αφήσω τώρα, αστυνόμε. Πρέπει να πάω να πάρω τα παιδιά μου».

11 και 50.

Η Κατέλ κατάλαβε ότι μιλούσε για τα παιδιά που είχε υπό την προστασία της, τα οποία θα την περίμεναν στο σχόλασμα. Δεν επέμεινε, έδωξε μάλιστα απ' το μυαλό της και κάποια φευγαλέα εντύπωση: *Αυτή η γυναίκα τής έλεγε ψέματα!* Ωστόσο δεν υπήρχε τίποτα συγκεκριμένο για να της το επιβεβαιώσει, και η Κατέλ είχε μάθει να μην εμπιστεύεται τη διαίσθηση. Ο Μεχντί κι ο Ουίλ θα ήταν εκεί το πολύ σε μία ώρα. Μία ώρα αναγκαία, που θα έδινε τον χρόνο στην Ανιές Ντυβάλ να αποδεχτεί, να χωνέψει, ακόμα και να σκεφτεί. Η Νανές τής έσφιξε το χέρι για αρκετή ώρα στο κατώφλι, αδιαφορώντας για τη βροχή που τις μαστίγωνε, δίνοντας την εντύπωση πως τελικά αδιαφορούσε ακόμα και για το σχόλασμα.

«Πρόκειται για ατύχημα, αστυνόμε» επανέλαβε η Νανές. «Σίγουρα πρόκειται για ατύχημα».